

1. „SVÄTÉ“ PRIJÍMANIE

Chcem sa s Vami podeliť o môj zážitok z 1. sv. prijímania, ktoré pred pár týždňami absolvovala moja neter.

Na úvod chcem vyjadriť, že si vážim, že nás naň môj brat so švagrinou pozvali, aj keď nepatríme do cirkvi, nechodíme do kostola a podľa nich sme zblúdenými ovečkami, pretože čítame a snažíme sa žiť podľa Slova, ktoré sme našli v diele - Posolstvo Grálu a kráčame samostatne a nie „so stádom“. Myslím si, aj keď sa možno mylím, že sa rozhodovali, či zavolajú na túto udalosť mňa a môjho manžela, a potom i moju mamu – ktorá je ateistkou. Napokon však rozhodol cit a tiež úprimný prejav toho dieťaťa – mojej netere, ktorej ani na um nezišlo, že by sme pri nejakej jej udalosti chýbali, keďže sme si blízki. Pri jednom stretnutí na mňa vychrlila, že bude mať prijímanie a prosebne sa ma pýtala, v prítomnosti svojich rodičov, či prídem. Vtedy som jej povedala, že ešte neviem. Jednak som nevedela, či nás vôbec chceli pozvať, plne by som rešpektovala a chápala, keby nie a potom som ani nevedela, či tam chcem ísť. Napokon však rozhodol na všetkých stranách cit, oni nás pozvali a my sme pozvanie prijali.

Musím sa priznať, že táto moja neter, patrí v mojom živote k tým málo ľuďom, o ktorých viem, alebo v tomto prípade iba cítim, ale jasne, že sa dobre poznáme už aj z niektorej predchádzajúcej inkarnácie. Musela byť buď mojou dcérou alebo sestrou, pretože presne takýto vzťah máme. Preto moja prvotná reakcia na to, že má podstúpiť prijímanie bola, že som sa doma rozplakala a prišlo mi veľmi ľúto, že to nedokážem ovplyvniť. Potom som to však spracovala, pretože chápem, že ona má svojich rodičov, a to presne vhodných pre ňu, a ja nemám právo do toho zasahovať, môžem maximálne vyjadriť svoj názor. A najmä, ona týmto aktom o nijakú možnosť voľby v dospelosti vlastne neprišla. Akurát sa udialo to, že si naďalej zvyká robiť úkony a počúvať a hovoriť vety, ktorým v skutočnosti – (ako aj povedala v osobnom rozhovore), mnohým nerozumie. Učí sa vlastne povrchnosti, čo jej škodí do budúca.

Prišli sme v daný čas ku kostolu. Vonku stáli krásne oblečené dievčatká vo veku okolo 9 rokov a tiež malí, vyparádení chlapci. Zakývali sme neterke a šli sme si nájsť miesto v kostole. Dnu sme stretli môjho brata s rodinou. Bolo plno, aj brat stál pri laviciach a ja som sa postavila kúsok od neho. Začala hrať kapela s menším detským zborom, ktorí boli kúsok od nás. Vošiel kňaz s miništrantmi a za nimi malé deti. Spustilo sa fotografovanie, ktoré neutíchlo do konca omše, ani po nej. Niektorým, zdá sa, záležalo viac na pekných fotografiách pekných detí, než na udalosti samotnej. Všetci sa presunuli na svoje určené miesta a omša sa začala. Pozorne som po celý čas počúvala a pozorovala čo sa deje a tiež sledovala obrazy a predmety v kostole. Tu sú moje osobné pozorovania a dojmy:

- *Keď deti prichádzali uličkou, všimla som si, že niektorým deťom sa pozornosť obecnstva páčila, niektoré mali trému z toľkých pohľadov a pôsobili zmätene a strnulo, a niektoré deti sa huncútsky, či milo usmievali. Na žiadnej tváričke však nebolo vedomé prežívanie nejakého, pre ich ducha dôležitého, deja. To ani*

nemohlo, pretože deti sa prejavujú najmä svojou bytostnou podstatou, až pokiaľ sa vplyvom pohlavnej sily nespustí onen „padací most“ a nezačne sa prejavovať naplno ich duch, ktorý začne aktívne pôsobiť tu na zemi, v hmotnom svete. Deti sa predsa odlišujú od dospelých nie len vzhľadom a veľkosťou, ale svojou podstatou. Ony zo svojej podstaty ešte nedokážu chápať mnohé duchovné deje. Majú spoznávať bytostné, ktoré im je rovnorodé – a to bytosti prírody, teda „vedome bytostných“. Ako dôkaz slúži i to, že zvieratá – ktoré ale pochádzajú z nižšieho stupňa bytostného – z nevedome bytostného, majú tak radi deti a vždy ich rozoznávajú od dospelých. Rovnako aj deti inklinujú k zvieratám a rozumejú si s nimi inak, ako dospelý človek. To je vec všeobecne známa, taktiež mylne nazývaná „záhadou“ a pritom existuje pre ňu jednoduché vysvetlenie v zmysle Božích zákonov.

- V tom kostole mi stále znelo v duši: „Nechajte deti, aby boli deťmi!“ Keďže deti sa nemôžu zo svojej podstaty prejavovať plne duchovne, nechajte im miesto, ktoré im prináleží a ktoré im prospieva, inak narušíte ich vývoj. Keby ste správne poznali Božie zákony, do kostola by ste ich nevodili. Jediné čo si odniesli z tejto udalosti, bol zážitok z toho, že boli v centre pozornosti a mali pocit dôležitosti, že mali krásne šaty a dostali potom DARČEKY.

- Ďalšie, čo ma zaujalo bolo, že omša bola tak precízne zorganizovaná. Deň pred tým som mala s mojimi žiakmi zo ZUŠ vystúpenie a bolo to pre mňa vypätie. Robila som na tom vystúpení čiastočne aj technika – musela som v pravý moment pustiť do konkrétnej situácie, potrebný zvukový záznam, či hudbu. Tu v kostole mi to prišlo veľmi podobné. Farár niečo povedal a po jeho poslednom slove – akoby dopovedal myšlienku text piesne, ktorá začala v presnom momente znieť. Zarazilo ma to, že sprostredkúvanie Božieho Slova, bolo ako divadelné predstavenie. Nemalo by záležať na presnom načasovaní prepojenia s hudbou, ako v divadle. Nejde predsa o vytváranie ilúzie, atmosféry a následného zážitku divákov, o tzv. „javiskovú pravdu“, ale malo by ísť o skutočnú Pravdu.

- Čo sa týka samotnej hudby, z hľadiska umeleckého, bola veľmi kvalitná. Tiež ma potešilo to, že hudobníci nepôsobili na mňa tak, že by sa chceli predviesť, ale verím tomu, že hrali s láskou pre druhých. Iné je to s obsahom textov piesní. Narábalo sa so slovami bez porozumenia. Taktiež to neobišlo modlitbu „Otčenáš“, ktorá bola spoločne spievaná. Bez porozumenia, v hromadnom presnom rytme, melódii. Akoby zúčastnení cítili, že odhovoríť celú modlitbu naraz, hromadne a tak monotónne a v presne určený čas, nie je „to pravé orechové“. Už som počula dávnejšie zhudobnenú verziu „Otčenáša“. Je to len náhrada, náplast' za strohé odriekanie, ktorého neživosť začína byť vyciňovaná. Spievanie peknej melódie vyvoláva nejaké pocity, možno aj city, preto je to považované za živé a príjemné „modlenie sa“. Ale opäť je človek vzdialený od pravej modlitby a od pochopenia jej obsahu, nech sa to snaží odspievať akokoľvek. Z tohto mi prišlo smutno.

- V jednom momente farár vyzval zúčastnených, aby sa na minútu zamysleli nad svojimi hriechmi. No hneď po pár sekundách – kedy nebolo reálne, navyše na pokyn, prehliadnuť všetky svoje chyby za uplynulý – dajme tomu – týždeň, už sa začalo spoločne: „Moja vina, moja vina, moja preveľká vina...“. Pokrytectvo tohto úkonu ma nahnevá vždy, keď som toho svedkom. Nie je na mne súdiť kto

z rapkajúcich skutočne ľutuje svoje previnenia a kto nie. Ale je urážka takto predstupovať pred Pána, takto nacvičene opakovať slová ľútosti. Veď keď niekto niečo oľutuje, stačí, keď to precíti, uvedomí si to a poučí sa, a ak to aj povie, tak potom stačí predsa raz, jednoducho a svojimi slovami. Toto opakovanie a „sypanie si popola na hlavu“ len svedčí o tom, že nemožno, hoc s dobrým chcením, previesť takýto úkon úplne úprimne. A vôbec, oslovenie a predstupovanie pred Stvoriteľa, nemá byť úkonom, musí to byť úprimné, čisté a prirodzené! Boh z nás nechce mať predsa mechanické stroje, ale ľudí!

- Ďalšia vec, ktorá ma prekvapila bola, keď kňaz čítal o tom, ako Ježiš nasýtil päťtisíc ľudí dvoma rybami a piatimi chlebmi. Chápem, že nemá vysvetlenie z Posolstva Grálu o tom, že v skutočnosti ono nasýtenie bolo nasýtenie duchovné, Božím Slovom, po ktorom ľudia už nevnímali a necítli hlad hrubohmotný, ktorý ich dovtedy sužoval. Ale zarazilo ma to, ako s ľahkosťou, bez rozmyslu povedal, že to bol zázrak a bodka. Vzal to doslovne a ani sa nenamáhal nad tým logicky zamyslieť, že nemožno predsa nikdy porušiť prírodné - Božie zákony, lebo by to svedčilo o Božej nedokonalosti, keby bola potrebná a možná ich zmena. Rovnako pokojne to vzali i počúvajúci. A šlo sa ďalej. Mimochodom pri tomto mi napadlo, že keď toto je úlohou kňaza, načo vlastne tí ľudia chodia do toho kostola, veď túto pasáž si v Biblii mohli aj sami prečítať. Kňaz im ku tomu nič nedal, len im predviedol, ako čítať povrchne.

- Sledovala som i fyzické úkony kňaza, no nie vždy som mala dobrý výhľad, lebo bol predo mnou stĺp. Pamätám si akurát, že sa napil vína, ktoré má svoju hlbokú symboliku. Ale potom ma zarazilo to, ako mechanicky a narýchlo čašu s vínom utrel obrúskom a doslova ho na času „pleskol“. Hrala akurát kapela a kňaz akoby to chcel mať chytro za sebou, kým dohrajú. Bol to len prázdny úkon, ktorý urobil len preto, že sa tak robí. Načo to teda bolo? Aký to malo pre koho význam, keď to bolo prázdne, a nik tomu ani poriadne nevenoval pozornosť?

- Všimla som si tiež, že kdekoľvek sa dalo, bola zdôrazňovaná potreba a dôležitosť cirkvi. Neboli v popredí Božie zákony a naše žitie podľa nich, ale cirkev a jej neodmysliteľné zastúpenie – „ako prostredníka medzi Bohom a človekom.“ Dnes už cirkev málokde straší mukami pekelnými, už neupaľuje ľudí, ani nebalamutí a neokráda prostredníctvom odpustkov. Dnes sa forma musela bezpodmienečne zmeniť, lebo by už u ľudí neuspela. Cirkev sa robí príťažlivou a modernou, ale moderná je len vonkajšia forma, vnútro uviazlo v dogmách a neživej strnulosti. Viete si predstaviť, že by cirkev napríklad vyhlásila, že máte jednoducho žiť podľa Desatora, inak ani do kostola nemusíte, lebo vám to nepomôže?

- Tiež som si všimla muža kúsok predo mnou, ktorý si počas omše kontroloval svoju manikúru. Iní si chválili navzájom krásne bábätká, ktoré mali na rukách, či prebrali iné témy. Bolo len málo zúčastnených, ktorí sa snažili, aby im neuniklo niečo z toho, čo sa hovorilo a dialo. Väčšina si odsledovala kedy sa kľaká, kedy sa čo vraví a inak si dali sem tam „voľno“.

- Vrátim sa k deťom. Kňaz mal ku nim príhovor, v ktorom bolo cítiť, že sa snaží o to, aby hovoril tak, aby mu rozumeli. Rečnil však veľmi dlho, používal aj cudzie výrazy a všetky deti sa už mrvili, nedokázali udržať pozornosť, aj keď sa snažili.

No najmä rozprával veci, ktorým ani sám nerozumel a aj preto mu ani ony nerozumeli. Teraz sa možno návštevníci kostola ohradia a preto pre porozumenie budem konkrétna.

Vravelo sa (ako i neskôr pri gratuláciách), že deti týmto 1. sv. prijímaním „prijímajú Ježiška do svojho srdiečka“. Tak sa pýtam, ako si to majú deti predstaviť a ako si to predstavujú dospelí? Čo to podľa vás znamená?

Vráťme sa však na začiatok. Čo je podmienkou 1. sv. prijímania? Mať krst a tzv. „prípravu na 1. sv. prijímanie“. Kto a kde môže vykonať krst a prípravu? Ak chcete – aby vaše dieťa „prijalo Ježiška do srdiečka“, musíte ho dať pokrstiť v kostole. Potom musí chodiť na náboženstvo, kde sa bude učiť to, čo mu tam povedia a potom, keď sa naučí naspamäť potrebné a absolvuje aj povinnú prvú spoveď kňazovi v kostole, môže podstúpiť aj 1. sv. prijímanie. Tam zborovo odpovie naučené odpovede na otázky a je to. Potom už môže chodiť počas omše ku kňazovi po oblátku.

Zhrniem to. Jediné, čo je potrebné podľa cirkvi na „prijatie Ježiša do srdiečka“, je patriť do cirkvi a splniť všetky úkony, ktoré nariadila a vymyslela. Ani slovko o podmienke skutočných vnútorných hodnôt, ani slovko o vlastnej vnútornej zrelosti a pripravenosti niečo duchovné prijať. Znamená to teda, že dieťa, ktorému toto rodičia neumožnia, nemôže „prijatť Ježiška do srdiečka“? Že je o niečo ukrátené? Že len ten človek, ktorý je členom cirkvi, môže sa približovať k nášmu Stvoriteľovi? (Tu len malá vsuvka, pretože som si spomenula pri tomto písaní na príhodu môjho deda. Keď sa vrátil z 2. sv. vojny domov, mal okolo 40kg, pretože bol v koncentračnom tábore, hoc nebol Žid. Prišli za ním, že má dať poplatok cirkvi, myslím, že vravel - jednu korunu. Povedal, že nemá, lebo sa práve vrátil z vojny. Povedali mu, že ak nezaplatí, vylúčia ho z cirkvi. Napokon za neho zaplatila jeho mama, chudobná žena. Keď to zistil, veľmi sa nahneval, bežal za nimi, korunu vypýtal naspäť a povedal, že ak sú takí, tak do takej cirkvi patriť ani nechce a vystupuje z nej. Nezatrpkol na ľudí, mal neskôr priateľov i medzi kňazmi, i medzi komunistami, vnímal človeka ako takého, podľa jeho vnútornej podstaty. Ale už sa k cirkvi ako organizácii nikdy nevrátil. Znamená to teda, že keď už nechodil po oblátku ku kňazovi, pretože nechcel dopustiť, aby cirkev vzala necitlivo peniaze od jeho chudobnej mamy, nemohol sa svojím životom už – bez cirkvi - priblížiť k Bohu?)

A čo to vlastne znamená, to prijatie do srdca? Že sa dieťa snád' samo stane časťou Boha? Časťou Ježiša? Žeby až sem domýšľavosť ľudí zachádzala?? A kam do „srdiečka“ ho prijme? Ved' srdce je fyzický – hrubohmotný orgán, ktorý pozemskou smrťou zanikne!

Kňaz mal zrejme na mysli tým jeho výrokom, že tie deti majú začať milovať Ježiška. Lenže dieťa v tom veku ešte nedokáže prejaviť úprimnú a pravú lásku k osobe, ktorú má kňaz na mysli a vyzýva ku nej, lebo najskôr musí dokázať každé dieťa samostatne prežiť samotné Slovo a aj poslanie Ježiša, a až toto prežitie dokáže zažiť ten vrúcny cit, ktorého ešte dieťa ani nie je schopné. Ono je to presne tak, ako aj s jeho detskými láskami ku deťom druhého pohlavia, o ktoré sa deti tiež často pokúšajú a napodobňujú dospelých - ale tiež neúspešne, ba vznikne z toho iba pobavenie pre dospelých. Rovnako to dopadne aj s touto detskou láskou k Ježiškovi. Pokiaľ zapália v sebe tú pravú lásku, musia prežiť mnohé zblíženia a aj sklamanie a až potom budú toho chceného citu schopné.

Tiež sa chcem opýtať, ako majú deti chápať a ako chápú dospelí ono prijatie oblátky počas omše. Kňaz povie: „Telo Kristovo“, človek vezme do úst oblátku a povie, ak si to dobre pamätám,: „Amen“. Čo tie deti majú chápať pod telom Kristovým? Ved' ak i tu by sme chceli byť opäť doslovní, ako pri podobenstve s rybami a chlebmi, a mali na mysli hmotné Kristovo telo, tak by to bolo surové a morbidne.

Z Posolstva Grálu, z prednášky: To je moje telo! To je moja krv! „KTO MOJE Slovo prijíma, mňa prijíma,“ povedal Syn Boží svojim učeníkom, „ten v pravde požíva moje telo a pije moju krv!“

Tak znie zmysel slov, prednesených Synom Božím pri ustanovení Poslednej večere, a tým symbolizoval večeru na pamiatku svojho putovania po zemi. Ako sa teda mohlo stať, že o tom vzbĺkli prudké spory medzi učencami a cirkvami. Zmysel je taký jednoduchý a taký jasný, ak človek berie za základ to, že Syn Boží, Ježiš Kristus, bol **telom učinené Slovo Božie**.

Či to ešte zreteľnejšie mohol vyjadriť než jednoduchými slovami: „Kto moje Slovo prijíma, ten požíva moje telo a pije moju krv!“ Tiež, keď povedal: „Slovo je v skutku moje telo a moja krv!“ Musel to tak povedať, pretože sám bol živé Slovo v tele a krvi. Pri všetkých ďalších podaniach sa neustále vynechá opäť tá hlavná vec: Poukázanie na **Slovo**, ktoré **chodilo** po zemi! Pretože tomu nebolo porozumené, považovalo sa to za vedľajšie. Tým ale bolo celé poslanie Kristovo mylne porozumené a skomolené, prekrútené.

*Na samotnom úkone prijatia oblátky teda nie je nič zlé, ak dotyčný precíti symboliku toho, že prijíma **Božie Slovo – Pravdu**, že túži podľa nej **ŽIŤ, žiť podľa BOŽÍCH ZÁKONOV**, podľa **BOŽEJ vôle**. Lenže najprv ju musí poznať, aby podľa nej mohol žiť! Nestačí mu prijímať oblátky v kostole. Musí aktívne spoznávať Božie zákony a uplatňovať ich v každodennom živote. Iba tak sa môže po Zemi rozlievať požehnanie a láska, na ktoré poukazoval Ježiš.*

Láska sa nebude šíriť tým, že každý týždeň si zaspievame a niečo bez porozumenia odrapkáme a potom opäť budeme žiť po starom. Láska sa bude šíriť vtedy, ak budeme konať dobro. Ak budeme poznávať naše pochybenia a pokrivenia, ktorými sme vytvorili tento skazený svet navôkol. Vtedy spoznáme, kde sme zmiešali nesprávnymi názormi dobro a zlo a v úprimnom chcení a vytrvalom úsilí sa budeme každý osobne, sám meniť. Iba tak sa priblížime k Ježišovi – k Božej Láske - nezáležiac pritom, či s oblátkou alebo bez nej.

*V tom kostole som mala viac rás slzy v očiach. Ale nie od dojatia, ale od smútku a hanby za nás ľudí. K Stvoriteľovi sa vznášalo iba nasledujúce: **DAJ! UROB! ODPUSŤ!** (a ešte „chválime Ťa“, ale nie činmi, ale spevom a modlitbou).*

***Ale žiadať máme nie my od Stvoriteľa, ale náš Pán žiada od NÁS!!!
A už čoskoro príde spolu so zasl'úbeným príchodom Imanuela aj vyvrcholenie Súdu,
a s ním zúčtovanie našich životov.
Budeme stáť pri tomto zúčtovaní každý sám, bez možnosti sa za kohokoľvek
a čokoľvek ukryť, alebo sa na niečo vyhovoriť.***

*Pochopte konečne, že tu nejde o to, že toto sú „kostolníci“, toto sú „čitatelia Posolstva Grálu“ a kto je lepší a kto má pravdu. Nie sú dobrí tí, ktorí sú pri Posolstve Grálu a tí ktorí sú v kostole nie. Ani naopak! Veľa hodnotných ľudí chodí do kostola a tiež veľa pokrytcoov sa hlási aj k Posolstvu Grálu, či k Večným zákonom. Všetko hodnotné sa dá správne využiť, ale aj zneužiť. A my ľudia už pridlho všetky posolstvá zo Svetla – od nášho jediného Boha, zneužívame. Krivíme jeho **Slovo**. Či už prinesené Synom Božím Ježišom, či to isté Slovo Božie prinesené a očistené od ľudských zásahov Synom Človeka – v Posolstve Grálu.*

Stále je to - to isté Slovo. A nech sa zachováme akokoľvek - ono JE.

Staňte sa konečne samostatnými a hľadajte odpovede na základné otázky bytia. Na všetky svoje otázky. Život nemá byť záhadou, ale vedomým radosným napredovaním. Všetky odpovede nájdete v skutočnom Slove Božom, ale iba AK
– Vy SAMI budete HLADAŤ a CHCIEŤ!